

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א'ר

ערב שבת קודש פ' ראה, מבה"ח אלול ה'תשע"ז

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושבע שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקט"ו שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח התמים מוה"ר מאיר בן ר' יהושע פאלק ע"ה

גרינבערג

אב"ד דק"ק וואוסטער מאסס. ובפטרסון ניו דזערסי
וראש ישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש במאריסטאון

מחבר ספרים שיעורי גיטין ושיעורי מסכתות

נפטר ביום ג' אלול ה'תשס"ח

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בני משפחתו שיחיו

* * *

לזכות

הו"ח ר' ברוך אהרן בן דינה שיחי'

לרפואה שלימה וקרובה תיכף ומיד ממש

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל זיל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליב ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליב ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

הו'י זו הלכה" היא דבר אסור (שבעצם הרי זו מרידה ב"דבר הו'י זו הלכה"; אמנם ב"זרזון" זה מכונה "הייבן א האנט"12, אבל פירוש הדבר בלשון הקודש הוא מרידה ב"דבר הו'י זו הלכה"13!) – יתבוננו עד היכן זה מתדרדר: **אותו אחד** הרושם גויים בתור יהודים ואומר שזהו "הישג דתי", הוא גם אומר שתכלית השלימות של ירושלים היא... שיחיו שם יהודים עם גויים בשלום!... כשאמר זאת היו בירושלים 65 אלף ערבים ולא יותר מאשר (להבדיל) מאה יהודים!14 ועכשיו כבר ראו איזה צרות היו מאותם ערבים, ועד כמה צריך לשמור שם וכו'; הרי בזמנו (לאחר מלחמת ששת הימים) רצו הערבים לצאת משם, ולא נתנו להם לצאת משום "מה יאמרו הגויים", והבטיחו וגם נתנו להם כסף וכו' כדי שיוכלו להסתדר ושתה' להם חני' בארץ – היפך הלאו של "לא תחנם", ולאחרי כל זה הוא אומר שזהו "הישג דתי"!

וזה מה שהרמב"ם אומר "וילחם מלחמות ה'", כי למשיח נוגע מה שהקב"ה אומר, ומאחר שהקב"ה נתן זאת ליהודים ו"דבר אלוקינו יקום לעולם" – במילא, כל מה שנכלל בגבולות ארץ ישראל צריך להשאיר אצל יהודים, וחל על זה הלאו ד"לא תחנם"15! ומה שמחוץ לגבולות א"י אין על זה הלאו

(12) = הרמת יד.

(13) וראה שיחת אה"ש פ' התשל"ד ("יחי המלך" שו ע' 11 ואילך) שגם אלו הנמנעים מהצבעה (אודות החוק "מיהו יהודי") ומתנהגים באופן ד"כבשו פניהם בקרקע" (סנהדרין יט, סע"א) – הרי בזה הם נותנים יד לאלו הלוחמים נגד "דבר הו'י זו הלכה".

(14) ראה שיחת ש"פ בא התשל"ו ("יחי המלך" שמו ע' 17): "זה שרושם גויים כיהודים מתפאר שירושלים היא "עיר השלום" שיהודים וגויים חיים בה יחד, בה-בשעה (פעם גרו בה 65,000 ערבים, והיום מסתמא) גרים בה 70,000 ערבים, ולא יותר מ-300-200 משפחות יהודים! ומוסיפים ואומרים שהסיבה לכך היא משום שיהודים לא רוצים להתיישב שם; אך האמת היא, שלא מאפשרים ליהודים להתיישב שם!".

(15) ולהעיר מהשקוט מהם גבולות ארץ ישראל

מכיון שהקב"ה אמר בברית בין הבתרים⁶ "לזרעך נתתי את הארץ הזאת", ובאופן של "אחוזת עולם"⁷, זאת אומרת, שארץ ישראל לגבולותיה מוכרחת להיות אצל היהודים; והיות ו"דבר אלוקינו יקום לעולם" – במילא אסור להחזיר זאת לגוי, משום שהקב"ה אמר שזה שייך ליהודים⁸. אמנם לא יותר מגבולות ארץ ישראל, אך גם לא פחות – ארץ ישראל לגבולותיה מוכרחת להיות בידי בני ישראל.

ובאם נותנים זאת לגוי – עוד עוברים בזה על הלאו ד"לא תחנם"⁹, שאסור לתת לגוי חני' בארץ. אין-הכי-נמי שהוזהרנו "אל תתגרה בגוי קטן"¹⁰, על-אחת-כמה-וכמה בגוי גדול; ובנוסף לכך ישנו הענין ד"שלוש שבועות וכו' שלא יעלו בחומה"¹¹ – אבל לאחר שארץ ישראל נמצאת כבר ביד ישראל אסור לתת ממנה לגוי משום "לא תחנם", ובמילא – לא שייך הענין של "שלוש שבועות" וכו', כי אותן ג' שבועות אינן יכולות לבטל לאו (ד"לא תחנם").

ומה שלפני עשר שנים לא הי' המצב כך – כי אז עדיין לא נתברר שהגיע הזמן שהקב"ה רוצה אשר ארץ ישראל תהי' ביד ישראל, אבל לאחר שראו שהגיע הזמן שהקב"ה רוצה שהיא תהי' ביד ישראל, אסור לתת אותה לגוי משום "לא תחנם"!

כשהקב"ה נתן את ירושלים, חברון, טבר'י, צפת וכו' ליהודים – אסור לתת אותם לגוי!

[באם צריך הוכחה שהרמת יד נגד "דבר

(6) לך לך טו, יט.

(7) שם יז, ח.

(8) וראה בראשית א, א ופרש"י: "כל הארץ של הקב"ה היא... ברצונו נתנה להם (לאוה"ע), וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

(9) ואתחנן ז, ב. פרש"י עה"פ. ע"ז כ, רע"א. רמב"ם הל' עכו"ם פ"ה ה"ג-ד. טושו"ע יו"ד סק"א ס"ח ואילך.

(10) ראה פסחים ק"ג, א.

(11) כתובות ק"א, א.

אלס א השתתפות בהדפסת ספרי ומאמרי בעל ההילולא כ"ק אדמו"ר הצ"צ.

דאָס געלט זאָל אַרײַנגעטראַגן ווערן במשך חודש אלול (ווען מרבים בצדקה) און ניט שפּעטער ווי כט' אלול, ערב ר"ה, יום הולדתו.

* * *

און דורך דער הדפסה פון צ"ס ספרים – (וואָס דאָס וועט פאַרגרעסערן דעם לערנען תורתו, וואָס דאָן איז דאָך שפּותותיו דובבות), און דורך נתינת הצדקה¹⁷ אויף דעם, (נוסף אויך גודל מעלת הצדקה ושכרה, און ווי געזאָגט פריער, אַז בשעת מען גיט נדבת ידו צאָלט אָפּ דער אויבערשטער אַז מען זאָל קענען געבן מתנת ידו), וועט מען זוכה זיין צום והקיצו ורננו שוכני עפר¹⁸ והוא בתוכם, וואָס וועט זיין נאָכדעם אַז מען וועט זוכה זיין צו דער גאולה האמתית והשלימה דורך משיח צדקנו,

– הנני מביא את עבדי צמח, וואָס מנחם שמו און צמח שמו (דעם צ"צ'ס נאָמען איז דאָך "מנחם" – חושבני ד"צמח", און מענדל – חושבני ד"צדק", וואָס דערפאַר האָט מען זיינע ספרים אָנגערופן בשם "צמח צדק"),

יבוא ויגאלנו בקרוב ממש, און מען וועט מקיים זיין יראה כל זכורך²² את פני ה"א גו' איש כמתנת ידו כברכת ה"א אשר נתן לך.

(16) יבמות צו, ב.

(17) ראה פדר"א פל"ג: מכח צדקה המתים עתידין לחיות. ובאגה"ק (סכ"א) שממשיכה חיים עליונים מחיי החיים כו' להקימה מעפר כו'.

(18) בטל של אור גדול של מעלה (זח"א קית, סע"א), שזהו טל תורה (תניא ספ"ו). ועיין השייכות לחדש אלול – בלקו"ת ר"פ עקב (יד, א).

(22) אשר "כשיגיע הקץ" יהי' זה בכל שבת ובכל חודש שנאמר והי' מדי חדש בחדשו ומדי שבת גו' (יל"ש ישעי' בסופו) ובשבת ר"ח – ב' פעמים (שם רמז תק"ג) – ומזה דאין תחומין למעלה מעשרה. ובכ"ז פסקינן לדינא דספק הוא (רמב"ם הל' שבת פכ"ז, ג. טושו"ע או"ח סת"ד) כיון דבש"ס הוא בעיא דלא איפשטא (עירובין מג, ב). – ומזה ראי' דאפילו במקום ספק בש"ס דילן לא פשטינן ממק"א (ואולי אגדה שאני). ואכ"מ.

משיח - מנחם שמו

בקשר עם ר"ח אלול, מובאים בזה (בע' 14-15) צילומים מיוחדים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על שיחת ש"פ ראה, אדר"ח אלול ה'תשכ"ה בענין שנת המאה להסתלקות-הילולא דאדמו"ר הצ"צ והקשר דשמו של הצ"צ למשיח

בסיומה הוסיף הרבי בכת"ק הערה שלימה אודות זמני העלי' לרגל לעתיד לבוא (השיחה נדפסה בלקוטי שיחות ח"ט ע' 288 ואילך)

פיענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

ווי דערמאנט שוין ביי פאָרשידענע געלענגנהייטן, איז האי-יאָהר (אַנהויבנדיק פון י"ג ניסן) די שנת המאה, דער הונדערסטער יאָר פון דער הסתלקות-הילולא פון כ"ק אדמו"ר הצ"צ.

אין דער שנת המאה, האָט אַ ספעציעלע וויכטיקייט דער טאָג פון ערב ראש השנה, **כט אלול** – ווען עס איז דער יום הולדת פון כ"ק אדמו"ר הצ"צ.

ומזה: מצד דעם פאַרבונד (און **ענליכקייט** – **האַטש ניט לגמרי, כדלקמן**) פון דעם לעצטן טאָג פון חודש אלול, מיט ר"ח אלול – **אויך מיט** דעם ערשטען טאָג פון ראש חודש אלול –

וואָס אין ראש חודש זיינען כלול אַלע ימי החודש ווי זיי זיינען בכח, און בסיום החודש, זיינען זיי **אויך כלול, נאָר ווי זיי זיינען געווען בפועל. און ווי מיר זעהן אויך בהנוגע להלכה, אַז ביום סיום החודש** (י"כ קטן), מאַכט מען דעם חשבון **צדק** פון אַלע ענינים פון דעם פאַרגאַנגענעם חודש, וואָס די ענינים (סיי די מצות, סיי די עבירות – וועלכע מען איז מתקן ביו"כ קטן, און דורך תשובה איז מען זיי מהפך לזכות) זיינען **ענינים** בפועל –

בין איך מציע אַז – אזוי ווי **בקשר עם** שנת המאה פון **הסתלקות הילולא דכ"ק אדמו"ר הצ"צ**, דרוקט מען איצטער ספרים און מאמרים פון דעם בעל ההילולא – **אַ טייל פון וועלכע ערשיינט איצט צום ערשטן מאָל, ווי אויך דרוקט מען איבער זיינע ספרים און מאמרים** וועלכע זיינען שוין געווען געדרוקט פון פריער, **נאָר עס איז שווער זיי צו באַקומען.**

זאָל יעדערער געבן, פאַר זיך און פאַר יעדערן פון זיינע בני בית, אַ סכום פון **מאה** – "הונדערט" מטבעות, און יעדער איינער זאָל זיך אָפּמעסטן צו געבן **מאה פון אַ וואָס** גרעסערער מטבע – לפי "נדבת ידו" און לפי "מתנת ידו" (און אַז ער וועט זיך ריכטיק אָפּמעסטן, קען אַמאָל זיין אַז ער וועט אויסגעפינען אַז אויך די גרעסערע מטבע איז ניט **מצד** נדבת ידו, נאָר **מצד** מתנת ידו).

ד"לא תחנם", ואם מוכרחים היכן שהוא "לתקוע" גויים – זה יכול להיות בסיני, אבל לא בארץ ישראל.

ג. וממשיך הרמב"ם – **וינצח:**

כלומר, אם יוצאים ל"מלחמת ה'" אזי אין צורך אפילו לחום, אלא מנצחים בדרך ממילא – "תפול עליהם אימתה ופחד"16, שכן כך אמר הקב"ה בברית בין הבתרים; וכמו שנאמר17 "אלה ברכב ואלה בסוסים (ואלה בנציגים בכנסת, אבל) ואנחנו **בשם ה' אלוקינו נזכיר**" – אם רק ישנו "ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר" אזי "יעננו ביום קראנו"18.

וגם הגויים יודעים זאת, עד כדי כך שכאשר הם עושים שבועה – עם היות שיש בזה עניין ה"שיתוף" כי בשעת מעשה הם אוחזים דבר אשר על פי דין צריך לשורפו וכו' – אבל ביחד עם זה הם אוחזים גם את הפסוק "אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר", כלומר שהם בעצמם מודים שזה אמת!

ד. וממשיך הרמב"ם – **"ובנה מקדש במקומו"**:

אפילו אם ה' "ילחם מלחמות ה'" וינצח, עדיין אין זו ראי' שזהו משיח והגאולה כבר הגיעה, כי יכול להיות שזו רק הצלה של יהודים, הצלה של שטח באה"ק, אך עדיין לא **הגאולה**;

– וכפי שהרמב"ם אומר19 שעל אדמת ארץ ישראל צריכים תמיד להיות יהודים, ולא ה' מעולם זמן שלא היו יהודים בא"י. והרוג'ובר מבאר הטעם לזה20: מכיון שבעם

(ראה אנציקלופדיה תלמודית ערך א"י).

16) בשלח טו, טז.

17) תהלים כ, ח.

18) שם, י.

19) סהמ"צ מ"ע קג.

20) צפצפ"ג הוריות ו, ב.

ישראל צריכים להיות י"ב שבטים, שזה דוקא כאשר מחשיבים את אפרים ומנשה לב' שבטים, ומאחר שחלוקת מנשה ואפרים תלוי בענין חלוקת הארץ – כי בנוגע לענין זה החשיבו לב' שבטים – נמצא שתמיד חייבים להיות יהודים באה"ק, שהרי באם בטל הענין של ישיבת א"י, בטלה ממילא החלוקה של אפרים ומנשה, וישנם רק י"א שבטים –

במילא יכול להיות שזוהי הצלה לעם ישראל, של שטח בארץ ישראל, אבל לא הענין של משיח.

ולכן אומר הרמב"ם שהסימן של משיח הוא **"ובנה מקדש במקומו"** – לפני זה עדיין אין כל ראי' שזהו המשיח ושהגיעה הגאולה, כי יכול להיות שפעולתו תישאר רק בהצלה של יהודים, והוא יח' את חייו כמנהיג בישראל וכו'; אך אם תהי' עת רצון – זה לא יסתיים בכך, אלא יהי' "ובנה מקדש במקומו"21.

ה. ממשיך הרמב"ם, **"וקבץ נדחי ישראל"**:

רק **לאחר** שמשיח "בנה מקדש במקומו" יהי' קיבוץ גלויות, ואזי תהי' הגאולה.

כך פוסק הרמב"ם בנוגע לסדר ואופן הגאולה, ומובן שכוונתו אשר כל ענינים אלה יהיו **למטה מעשרה טפחים**, כי זהו עיקר גדול לידע שכל זה יהי' למטה מעשרה טפחים.

21) להעיר מוקטנס "בית רבינו שבבבל" (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 468): "אולי יש לומר, שמרומז בלשון הרמב"ם (בהלכות מלך המשיח) "ובנה מקדש במקומו" – דלכאורה: מהו הצורך להשמיענו כאן שבנין המקדש הוא במקומו? ולאידך, למה אינו מפרש המקום, "ובנה מקדש בירושלים"? – ש"במקומו" רומז גם על מקומו של מלך המשיח בזמן הגלות (לפני ש"הרי זה משיח בודאי"), היינו, שבהיותו בגלות (ששם יושב וממתין ומצפה לגאול את בני' ושכינה עמהן מהגלות) בונה מלך המשיח מקדש (מעט) שהוא מעין ודוגמת המקדש שבירושלים. בתור הכנה למקדש העתידי, שיתגלה תחילה שם, ומשם ישוב (עם הקב"ה ובני') לירושלים". וראה שם בהע' 38.

ו. אך התחלת כל הסימנים הוא – "הוגה בתורה . . כדוד אביו":

משיח יהי' בשר ודם, "מבית דוד", אשר יהי' תחילה "הוגה בתורה . . כדוד אביו", הוא ילמד תורה כמו "בטלנישער איד", כמו דוד המלך שלמד תורה ושלח את יואב בן צרוי – שר הצבא – למלחמה.

דלכאורה צריך להבין: הרי דוד הי' מלך, אם כן הי' עליו לשבת ב"מפקדה הראשית" ("העד-קווארטערס" כמו שקוראים לזה כאן), ולערוך תוכניות וכו'? אף על פי כן, כאשר יואב יצא למלחמה הי' דוד עסוק בלימוד התורה, "לטהר אשה לבעלה"²², שכאשר הגיעה יהודי' עני' לשאול האם היא טהורה לבעלה, הוא עזב את כל עניניו ועיין בספרים וכו', כדי לפסוק הלכה האם היא טהורה לבעלה או לא!

אע"פ שישנו גם הרמז ב"לטהר אשה לבעלה" שקאי על לטהר כנסת-ישראל להקב"ה – בכל זאת ישנו גם הפירוש **כפשוטו**: שכאשר הגיעה אשה לשאול היא עסק בזה בעצמו, למרות שהי' יכול לשלח לרב, לדיין, לבחור שזה עתה קיבל סמיכה, אעפ"כ עסק בזה בעצמו – כזה דבר יקר לתת למישהו אחר? חס ושלום! הוא רוצה לעשות זאת בעצמו – "לטהר אשה לבעלה" – אשר עי"ז

(22) ברכות ד, א.

"ונקתה ונזרעה זרע"²³, ודוקא עי"ז מגיעים גם לפירוש הפנימי ב"לטהר אשה לבעלה".

ועי' שדוד עסק בלימוד התורה, ובאופן של "לטהר אשה לבעלה" (ולא בכדי לחדש חידושים וכו'...) – ניתן הכח ליואב לנצח במלחמות!

ועל-דרך-זה – **כאשר ילדה קטנה מדליקה נרות שבת, זה נותן את הכח לאותו אחד שלוחם מלחמת ה', שהוא ינצח!**

ז. וזהו סדר הענינים אשר אומר הרמב"ם: תחלה "יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה . . כדוד אביו . . ויכוף כל ישראל לילך בה", ואחר כך "ילחם מלחמות ה'" וינצח, ואחר כך "בנה מקדש במקומו" – **משיח** יבנה את בית המקדש, ולא זה שרוצה לשבת על הכסא, ועל-אחת-כמה-וכמה לא זה שמטהר ממזרים, רחמנא ליצלן – ורק אז "קבץ נדחי ישראל" – **"הרי זה משיח בודאי!"**

ואז בודאי יקויים "אז אהפוך אל עמים שפה ברורה וגו' לעבדו שכם אחד"²⁴, "והיתה לה' המלוכה"²⁵, **"ודבר אלוקינו יקום לעולם"**.

(23) נשא ה, כת.

(24) צפני' ג, ט.

(25) עובד' בסופר.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי'

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

ובנותיהם רחל בת חיה מושקא ולאה שרה בת חיה מושקא שיחיו

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

משל למה הדבר דומה

כאשר יהודי בא וטוען שאינו רואה ואינו מרגיש שע"י עבודתו יכול הוא להביא את הגאולה – אומרים לו: משל למה הדבר דומה – לחכמים היושבים בעגלה ועוסקים בשקו"ט בענין שכלי, הנה אע"פ שבעל-העגלה חושב אודות פרנסתו ולכן מריץ את הסוסים, והסוסים חושבים אודות התבן ולכן הם רצים – אין מחשבת הסוס אודות התבן (ומחשבת הבעל-עגלה אודות פרנסתו) משנה מאומה בנוגע לדבר שכל שבו עסוקים החכמים היושבים בעגלה (למרות שהחכמים זקוקים לבעל-עגלה ולסוסים כדי שיוכלו להגיע למחוז חפצם)!

[. . .] ולכן, אע"פ שאינו רואה ומרגיש שעבודתו פועלת ומביאה את ענין הגאולה – אין זה גורע מאומה מאמיתית הדבר וידיעתו ע"י הנה"א, ולכן אומרים לו שהיות שהוא מאמין בדבר, שהרי כל ישראל הם "מאמינים בני מאמינים" [. . .] הנה סוכ"ס יבוא הדבר גם באופן של ידיעה והרגשה.

(משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

מי מעכב בידו?!...

מכיון שכל ישראל מתאווים ליכנס לארץ – הרי, אם משיח צדקנו יבוא בר"ח אלול, שוב לא יוכלו ישראל לקיים את המצוות שקיומן ב"שש שנים תזרע שדך", מכיון שבר"ח אלול מתחילים כבר כמה דינים דשנת השמיטה!

ולכן, צריך משיח צדקנו לבוא משך זמן לפני ר"ח אלול – **תיכף ומיד ממש**, בעיצומו של יום השבת, **שבת זו** (לא להמתין עד לשבת פ' שופטים, הקשורה עם קיום היעוד "ואשיבה שופטיך כבראשונה גו"), ובפרט – לאחרי חצות, "דעווא דרעוין".

ומי מעכב בידו?!... הקב"ה רוצה להביא את הגאולה, ובנ"י – בודאי רוצים שיהי' "דאלאגי גלות", ומכיון שכן, בודאי תבוא הגאולה **תיכף ומיד**, ובפשטות – בלי שום "פשט'לאך" – **בשבת פ' ראה שנת תשמ"ו...**

(משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסת, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

להכריז ולפרסם בכל מקום

ובנוגע לפועל: יש לפרסם ולעורר בכל מקום ומקום ע"ד העבודה המיוחדת דחודש אלול המרומת בחמשת הראשי-תיבות דתורה תפלה גמ"ח תשובה וגאולה (כנ"ל .), ובהדגשה מיוחדת בנוגע לר"ת החמישי, ענין הגאולה, כפי שחודרת בכל עניני העבודה, עי"ז שחזוריים ונעשים ברוחה של הגאולה (כולל ובמיוחד ע"י לימוד התורה בעניני גאולה וביהמ"ק), מתוך צפי' וודאות גמורה שתיכף ומיד רואים בעיני בשר ש"הנה זה (המלך המשיח) בא".

ובפשטות: להכריז ולפרסם בכל מקום – בדברים היוצאים מן הלב – שהקב"ה אומר (ע"י עבדיו הנביאים) לכאור"א מישראל "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה", ועד שהיום ממש רואים בעיני בשר ברכת הגאולה האמיתית והשלימה.

[ויש להוסיף ולהדגיש שההכרזה והפרסום דכהנ"ל צ"ל גם ע"י אלה שטוענים שעדיין לא נקלט ענין זה (בשלימות) בהבנה והשגה והכרה שלהם, דכיון שגם אצלם ישנו ענין האמונה בשלימות, יכולים (ובמילא צריכים) הם לפרסם הדברים לאחרים, החל מבני ביתו (שבודאי אינם צריכים "לסבול" מזה שעדיין לא הונח הדבר בשכלו), וכל אלה שנמצאים בסביבתו, כל אחד ואחת מישראל², ובודאי שע"י ההשתדלות המתאימה יתקבלו הדברים ויפעלו פעולתם, כולל גם אצל המכריז והמפרסם, שיוקלט אצלו בפנימיות וכו'].

(משיחת ש"פ ראה, א' דר"ח אלול, ה'תנש"א – מוגה)

(1) ס"ה בהשיחה (סה"ש תנש"א ח"ב ע' 771). מלבדו עוד רבים מבני, ובפרט בנוגע להגאולה האמיתית והשלימה, שאפילו יהודי אחד לא ישאר בגלות ח"ו, כי אם, "כל יושבי עלי".

(2) שכאור"א מישראל הוא מציאות חשובה (ובודאי שאינה בטילה, ח"ו, "קבוע לא בטל") גם כשישנם

לראות בכל פעולה את התכלית ולהוסיף במיוחד בצדקה

כיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", שמאמינים, מחכים ומצפים לביאת המשיח ובנין ביהמ"ק תיכף ומיד ממש, אזי משתתפים בהקרבת התמיד בבוקר – כשמשיח צדקנו יבוא בבוקר; וגם עכשיו כשנמצאים כבר בין הערביים, זמן תפלת מנחה (שהתפללנו זה-עתה) – לא ממתנים לזמן תפלת ערבית, אלא תיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו, יחד עם ביהמ"ק, ומספיקים ("מ'כאפט אריין") להקריב התמיד של בין הערביים (שזמנו עד שקיעת החמה).

ובהתאם לכך צריכה להיות ההנהגה בפועל – לראות ("ראה") בכל פעולה ופעולה את התכלית והמכוון דהכנה לביאת משיח צדקנו והקרבת הקרבנות בביהמ"ק.

ובהדגשה יתירה בנוגע למצות הצדקה – שזמנה כל היום כולו (דלא כתפלות היום, שכל תפלה שייכת לזמן מסויים במשך היום) – שהיא בדוגמת הקרבת קרבן בביהמ"ק, כי ענינו של קרבן הוא שיהודי לוקח מצאנו ומביא לביהמ"ק בתור קרבן לה', וכמו כן כשיהודי מפריש מממונו לעניני קדושה [. . .], ה"ז בדוגמת קרבן לה'.

(משיחת כ"ב מנחם-אב, למחנות-קיי-יומיים ה'תש"נ – בלתי מוגה)

ח"ו שזה יעכב את ביאת משיח

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. רואים בפשטות את החילוק בין חכם גדול ("משכיל") לאיש פשוט:

כאשר אומרים למשכיל "משיח נא" זה לא מתיישב אצלו – מאחר שלמד באריכות הביאור אשר משיח הוא בחי' היחידה¹, והוא יגלה את בחי' היחידה בכאור"א ובכל העולם כולו. והרי המשכיל למד איך שגילוי בחי' היחידה הוא דבר נעלה ביותר:

הוא יודע שחמשה שמות נקראו לנשמה: נפש, רוח, נשמה, חי' ויחידה². ויודע שב"מענה לשון" מובא (מהזהר³) ש"נפשא דלהון קדישא" ו"רוחא דלהון קדישא" ו"נשמתא דלהון קדש קדשים"; נוסף לזה נאמר שם כיצד זוכים לכל הדרגות האלו: "זכה בר נש בהאי נפש מריקין עלי' עטרא חד דאיקרי רוח", "זכה בר נש בההוא רוחא מעטרין לי' בכתרא קדישא עילאה דכליל כולא דאיקרי נשמה". זאת-אומרת, שלא מגיעים מיד לבחי' נשמה, אלא בתחלה עליו לעבוד כדי להגיע לבחי' רוח ואח"כ לעבוד עוד כדי להגיע לבחי' נשמה. ומזה מובן העילוי הנעלה ביותר שישנו בבחינות אלו.

ובפרט כאשר מדייק בלשון הזהר, שכאשר זוכים לבחי' רוח נאמר "מריקין עלי' עטרא חד דאיקרי רוח", וכאשר זוכים לבחי' נשמה הלשון הוא "מעטרין לי' בכתרא קדישא עילאה כו", לשון עטרה, ולא רק לשון של התלבשות (כמ"ש אח"כ). שזה מראה על הגילוי של בחי' כתר ועטרה, שהם בחי' נעלות ביותר.

וכל זה כאשר מדובר אודות נפש רוח ונשמה, ומובן כבר מהי הבחינה דחי', ועוד יותר – מהי בחי' היחידה!

וכל זאת למד המשכיל והתייגע בזה, וכמבואר בארוכה בקונטרס העבודה⁴ בנוגע לעבודה הקשורה עם כל הדרגות הללו שבנשמה, איך דרגא אחת עולה לדרגא שלמעלה ממנה וכו'.

ב. ואם-כן, לאחר שיודעים את העילוי הכי גדול דבחי' יחידה, במכל-שכן מהדרגות שלמטה הימנה בנשמה, נשאלת השאלה: כיצד אפשר לומר שפתאום בא משיח – "משיח נא" – בעולם שבו נמצאים עכשיו, ומגלה את בחי' היחידה בכל העולם כולו?!

כלומר, לא רק שמשיח בעצמו הוא בחי' היחידה, אלא הוא מגלה בחי' זו בכל העולם – הרי זה היפך השכל!

(1) רמ"ז לזח"ג רס, ב. אוה"ת נצבים ע' א'רעו. סה"מ תרכ"ז ע' טז. ד"ה והניף תרח"ץ. סה"מ תרצ"ט ע' 207. ועוד.

(2) ב"ר פי"ד, ט. דב"ר פ"ב, לז. וראה ע"ח שמ"ב

בתחלתו. שער הגלגלים בתחלתו. ובכ"מ. (3) ח"ג ע, ב. (4) ע' 4 ואילך.

ולכן, לא מסתדר לו ("ס'לייגט זיך ניט") לומר משיח "נאור"...

הנה עתה הוא ישן בהתועדות, לאחר-מכן מתעורר משנתו ופוקח את עיניו – רואה הוא את משיח צדקנו, בשר ודם! ואומר: משיח – שלום עליכם!...

הדבר לא מתיישב בשכלו, שהרי הוא למד חסידות, ויודע מה זה משיח – ואיך אפשר לומר "משיח נאור"?

כאשר הוא מתעורר משנתו (בהתועדות) ושומע שמדברים על משיח, מנענע בראשו – הן הן ("באמקעט ער צו מיטן קאָפּ – יע יע"...) אבל לקלוט זאת ("פאטופען") – אין הדבר נקלט ומתקבל בשכלו.

הוא רוצה רק דבר אחד: "טאָפּאַרו דאָ פּלאַחו": משיח "אויפן טיש, באם טיש"...

ג. משא"כ איש פשוט אינו מודע לכל הביאורים והעילויים הנ"ל של משיח, הוא כלל אינו יודע אודות נפש, רוח, נשמה, חי' ויחידה, וזה בכלל לא חסר לו – הוא רוצה רק דבר אחד: "טאָפּאַרו דאָ פּלאַחו" – משיח 'על השולחן', ליד השולחן ("אויפן טיש, באם טיש")!

– שמשיח בתור בשר ודם יבוא בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, עכשיו, "איצטער", "נאור"! – כבר מספיקה הגלות, "דאָלאַי גלות", עם... כל הענינים הקשורים בזה – הוא רוצה את משיח בפועל ממש!

ולאלו שלומדים ויודעים את כל הביאורים מה זה משיח וכו' – אומר האיש פשוט: יש לכם קושיות? תקשו קושיות, תענו תירוצים ותבארו ביאורים – לבריאות ("געזונטערהייט")! אבל ח"ו שזה יעכב את ביאת משיח! – הוא רוצה את משיח "נאור"!

וממשיך ואומר: אתם רוצים להתועד? תתועדו כמה שעות, תנגנו ניגונים, תצאו בריקוד ותרקדו עם הילדים; יש לך תענוג בחקירה? תקשה קושיות ותלמד אודות ענינים אלו – זה לא מפריע לו, הוא רוצה את משיח צדקנו "נאור" למטה מעשרה טפחים!

ד. ההוראה מזה בנוגע לפועל [כ"ק אדמו"ר שליט"א חיך והמשיך]: – שיעסקו ביתר שאת וביתר עוז בהמבצעים: מבצע אהבת ישראל, מבצע חינוך, מבצע תורה, מבצע תפילין, מבצע מזוזה, מבצע צדקה, בית מלא ספרים – יבנה וחכמי', מבצע נרות שבת קדש ויו"ט, כשרות האכילה והשת' וטהרת המשפחה,

ולהשתדל בעצמו שכל יהודי יקנה אות באחד מספרי התורה הכלליים.

שבענין האותיות שבתורה מדובר גם במאמר ד"ה אני לדודי שבלקו"ת⁶ (הקשור לשבת זו), וכמדובר קודם (בהמאמר⁷) בביאור הכתוב⁸ "אחזתיו ולא ארפנו גו'", "ש"אחזתיו ולא ארפנו גו'" – תושב"כ ותושבע"פ⁹, נפעל ע"י אותיות התורה, שהם הכלים לאור ה' כדי שלא

(5) = הגרזן על העץ. ראה ספר התולדות אדמו"ר (7) נדפס גם ב'התועדות' תשמ"ב ח"ד ע' 2050.
(6) פרשתנו לב, ד.
(7) מהר"ש ע' 69. סה"ש ה'ש"ת ע' 105. ועוד.
(8) שה"ש ג, ד.
(9) לקו"ת ש.ס.

יהי' הסתלקות האור וכו'.

ואותיות התורה קשורים למבואר ש"ישראל" הוא ראשי-תיבות יש ששים ריבוא אותיות לתורה, כיון שכל יהודי (מהששים ריבוא מישראל) יש לו אות בתורה¹⁰, כמבואר גם במאמר של הצ"צ עה"פ¹¹ קול ה' על המים, שמאמר זה כבר ישנו כעת בדפוס¹² ומסתמא למדו אותו ועוד ילמדו.

בפשטות, בפשטות, בפשטות!

ה. והעיקר הוא כנ"ל – הפועל ממש: שמשיח צדקנו יבוא בפשטות בפועל ממש, שאת זה ממהרים יותר על ידי עשיית ענינים אלו בפשטות בפועל ממש.

שמשיח צדקנו יבוא בפשטות "נאור", באנגלית, באידיש ובלשון הקודש – העיקר הוא – כפי שהאיש הפשוט רוצה – שהוא יבוא בפשטות,

ויוליכנו בפשטות לארץ הקודש, ולירושלים בפשטות, ולבית המקדש בפשטות, ושיהי' "משה ואהרן עמהם"¹³ בפשטות,

בגאולה האמיתית והשלימה בפשטות, במהרה בימינו ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן בקבוק יי"ש להר' מ. מ. שיחי' לחלק להמסובים שיחיו].

(תרגום חפשי משיחת ש"פ ראה, מבה"ז אלול ה'תשמ"ב – בלתי מוגה)

(10) ראה זהר חדש עה"פ וזאת לפנים בישראל (פח, (12) בהוספה לליקוט שיצא לאור לשבת זו (דשנת ד). מגלה עמוקות אופן קפו. תשמ"ב).
(11) תהלים כט, ג.
(13) תוד"ה אחד זכר – פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו